

חברותא

שַׁבַּת פְּרֻשֶׁת וְאַרְא, כ"ח טַבַּת הַתְּשַׁפ"ג

חֹמֶר לְמוֹד שְׁבוּעִי

הַשְּׁלִיחוֹת שֶׁל הַצְּפָרְדֵּעַ...

מְכָה מְכָה

חֲבֵרוֹתָא: הַשֵּׁם שׁוֹמֵעַ אֶת סִבְלָם וְזַעֲקָתָם שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שׁוֹלַח אֶת מִשְׁהוּ וְאַהֲרֹן לְפָרְעָה לְבַקֵּשׁ שִׁישְׁלַח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאַרְצוֹ, אַךְ בְּמִקְבִּיל מִקְשָׁה אֶת לְבוֹ שֶׁל פְּרַעֲהָ שֶׁמְסַרֵּב לְשַׁלְּחָם. פְּרַעֲהָ מִקְבֵּל אֶזְהָרָה וְעֹשֶׂה הַמַּכּוֹת מִתְחִילוֹת לְהַכּוֹת בְּמִצְרַיִם.

הַיּוֹם נִדְבָר עַל מְכָה שֶׁנִּזְרָאִית עוֹד אַחַת מֵעֶשֶׂר, אָבֵל חַז"ל אוֹמְרִים שֶׁהִיא הַמְכָה!

מִדְּבַר עַל הַצְּפָרְדֵּעַ, שֶׁכִּפִּי שֶׁאֵפְשָׁר לְרַאוֹת גַּם בְּשִׂיחָה הַקְּצָרָה בְּעֵלוֹן זֶה, הִיא קִפְצָה מִמֶּשֶׁל בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ, וְהַפֶּךְ הַטָּבֵעַ הַקָּר שְׁלֵה, הַיִּשָּׁר לְתוֹךְ תַּנּוּרֵי הַמִּצְרַיִם.

פְּעַת נִנְסָה לְהַבִּין מָה עוֹד מִיְחָד כָּל כֶּךָ בַּצְּפָרְדֵּעַ הַלְּכָאוֹרָה תְּמִימָה וְהַבְּלָתִי מִזִּיקָה הַזֹּאת.

לְמָה צְפָרְדֵּעַ?

שְׁלִיחַ/ה: וְכֵן אוֹמֵר הַמְדַרְשׁ: "אָמַר לָהֶן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנִבְיָאִים, מָה אַתֶּם סְבוּרִים, אִם אֵין אַתֶּם הוֹלְכִים בְּשְׁלִיחוֹתִי, וְכִי אֵין לִי שְׁלִיחַ?.."

myshliach.net

תּוֹדִיתִנוּ נַתּוּנָה לַמַּעֲרַכַּת 'נִשְׁמַתָּא דְאוּרִייתָא' עַל עֲזָרָתָם וְהַסְכַּמָּתָם בְּהַדְפַּסַּת הַחֹמְרִים

אני עושה שליחותי. אפלו על-ידי צפרדע. תדע לך שכן, שאלולי. הצפרדע, היאך הנה פורע מן המצרים?!

זאת אומרת שלהשם יש הרבה דרכים ושלוחים לפעל את רצונו בעולם. הנה, הוא הפה במצרים דוקא על ידי הצפרדע.

אבל למה חז"ל מנסחים את זה כך שבלי הצפרדע השם כביכול לא היה יכול להפרע מהמצרים? הרי היו עוד מכות, ומה מיוחד דוקא בצפרדע, שאותה המדרש מדגיש במיוחד כמי שעל ידה השם נפרע מהמצרים?

טפול שרש

חברותא: למה השם הלקה את המצרים בעשר מכות, הרי הוא היה יכול ברגע אחד להעניש אותם? אלא המכות לא רק באו להכות במצרים, אלא גם לטפל בשרש הבעיה ולשבר את ה'קלפה' של מצרים, את רוח הטמאה המצרית המנגדת לקדשה, שגם המצרים ידעו "כי אני השם". בשביל זה היה צריך לא אחרת מאשר את הצפרדע...

ממה 'סבלו' המצרים? מה היתה הבעיה הרוחנית שלהם?

שני אנשים הלכו ברחוב...

שליח/ה: נקח דגמה נחמדה מ'מבצע תפלין'... אתה מציע ליהודי להניח תפלין, יש את מי שמפשיל שרוול ומניח תפלין. יש אחד שמתעצבן ומתחיל לצעק, ויש אחד שפלל לא מתניחס וממשיך הלאה... מה עדיף, זה שצועק או זה שלא מתניחס?

זה שצועק, משהו מציק לו מבפנים, הנשמה שלו... ולכן הוא מנסה לצעק ולהתנגד. הוא פוחד להשתכנע. אבל אותו אדיש נמצא בבעיה יותר גדולה. הוא בוחר להתעלם מקולה של נשמתו.

אדיש כמו...

חברותא: והנמשל: יש באמות העולם מי שמכיר בשליטת השם, וכמו בלעם שלמרות שהיה רשע ורצה לקלל חלילה את עם ישראל, הוא הודה שאינו יכול לעבר את פי השם ולעשות משהו מעצמו.

יש את מי שכופר חלילה ו'מתנגד' למלכות השם בעולם (כמספר בנביא על סנחריב מלך אשור), אבל זה אומר שמשהו 'מציק' לו... הוא יודע שיש השם בעולם ולכן הוא מנסה להתכחש ולהתנגד.

אבל יש מי שזה בכלל לא מענין אותו, כמו פרעה שאמר: "לא ידעתי

את השם, וגם את ישראל לא אשליח". פרעה גם טען (כדברי הנביא):
"לי יארי ואני עשיתני". מבחינתו רק הוא קנים והוא לא מוכן להיות
כפוף למלכות השם ולשמע בקולו.

אין סתם!

שליח/ה: אז את מי השם שולח לשבר את הקלפה' הקשה הזו של
פרעה? דוקא את הצפרדע! יש בעל-חי שמביא תועלת לבריאה, יש
בעל-חי שדוקא מזיק, אבל באמצעותו אפשר להעניש את הרשעים
(כמו שאר בעלי החיים ש'כבו' בעשור המכות). אבל הצפרדע לעמת
זאת היא סתם בעל-חי, שלכאורה לא מועיל וגם לא מזיק.

יכול פרעה לבוא ולטעון: הנה, תסתכלו על הצפרדע ותראו שלא לכל
דבר בעולם יש מטרה ותכלית, כפי שאתם טוענים שהכל מאת השם.

הצפרדע כשליחה

חברותא: לכן לקח השם דוקא את הצפרדע, אותה בריה סתמית
לכאורה, ושלח אותה להכות במצרים. לקפץ לכל מקום ואפלו
לתנורים ולהראות להם שהכל בשליטת השם.

בכך השם לא רק העניש את המצרים, אלא גם שבר את טענת הקלפה
המצרית שהעולם יכול להתנהל מאליו, שאין חלילה בעל הבית
לבירה. הנה, אפלו הצפרדע היא לא 'סתם', גם לה יש שליחות!

הלקח:

אין בעולם שלנו משהו שהוא 'סתם'. לכל דבר יש מטרה ומכל דבר בחיים
אפשר וצריך ללמד הוראה בעבודת השם (כמספר ב'היום-יום' שאפלו
מגנב למד רבי זושא כיצד לעבד את השם מתוך זריזות, הצנע לכת וכו'...)

(מעובד ע"פ לקו"ש חכ"א עמ' 38 ואילך)

מדוע קפצו הצפרדעים לתוך התנורים?

שליח/ה: בפרשה שלנו, נארא, פרעה מתחיל סוף-סוף לקבל מכות... שתי המכות הראשונות הן: דם וצפרדע.

כפי שאנו אומרים בשנים-עשר הפסוקים: "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים" – אם כן, גם המכות שבאו על מצרים, באות ללמד אותנו משהו חשוב בחיים שלנו.

חברותא: אהרן הכהן הכה עם המטה שלו על מי היאור והם הפכו לדם. המים הם בדרך כלל קרים ואלו הדם הוא חם.

מצרים זה היצר הרע, והיאור רומז על הקרירות שהיצר הרע רוצה להטיל בלבבו של יהודי, כשהוא אומר לו: תתפלל, אבל (חלילה) אל תתלהב בתפלה. אל תתרגש מהזכות לעזר לחבר או לאבא ולאמא.

אנחנו צריכים "להכות ביאור" – להלחם ביצר הרע ולהפך את המים הקרים לדם חם. להתלהב ולהתרגש בכל מצוה ומעשה טוב שאנו עושים!

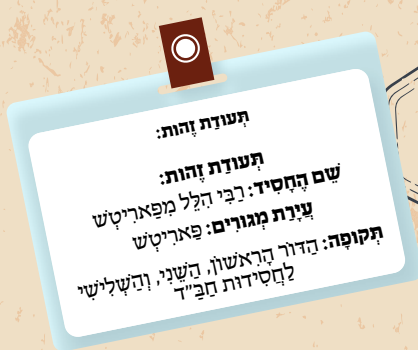
שליח/ה: המכה השנייה היא צפרדע. הצפרדע שורצת ביאור, במים שמסמלים קרירות. אם כן, גם הצפרדע מסמלת קר. במכת צפרדע עלו הצפרדעים מן היאור ושרצו בכל מצרים, אפלו בתנורים! במקום החם ביותר... זו הייתה ממש מסירות נפש מצדם לקפץ לתנורים...

מה זה אומר לנו? התנור של מצרים רומז על ההתלהבות והחמימות של היצר הרע, שאומר לנו: אוי, תראו! איזו סכרנה מתוקה... איזה אוטו יפה... כדאי שגם לי יהיה כדור כמו של החבר, וכן הלאה.

עלינו להכניס צפרדע בתוך התנור... לקרר את ההתלהבות של היצר הרע. את החם וההתלהבות אנחנו צריכים לשמר לתורה ולמצוות!

אבא/אמא – הלקח:

על-ידי למוד החסידות אנו מאירים ומחממים את העולם באור של קדשה וזוכים לצאת מהחשך של מצרים, של הגלות, אל האור של הגאולה השלמה.

בְּדַרְנֵי הַחֲסִידִים

"הַלְוֵאֵי בֵינוֹנֵי"...

כָּבֶר בְּגִיל צָעִיר הָיָה רַבֵּי הַלֵּל גְּאוֹן עֲצוּם וּבְקִיָּא בְּגִמְרָא, הַלְכָּה וְקַבְּלָה. כְּשֶׁשָּׁמַע לְרֵאשׁוֹנָה מְאַמֵּר חֲסִידוֹת שֶׁל אֲדַמוֹר"ר הַזְקֵן, עָלָיו חוֹר הַחֲסִיד ר' זַלְמָן זְעֻזְמִיר, הַחֲלִיט רַבֵּי הַלֵּל – שֶׁהָיָה עַד אַז חֲסִיד שֶׁל רַבֵּי מְרַדְּכֵי מִטְשֶׁרְנוֹבִיל – לְהַפְךָ לְחֲסִיד חַב"ד.

הַפְּגִישָׁה הָרֵאשׁוֹנָה וְהָאַחֲרוֹנָה

הוא החל לנסע בעקבות אדמו"ר הזקן, אך בכל פעם בה הגיע לעירה שָׁבָה בְּקֶר הַרְבֵּי, נֶאֱמַר לוֹ כִּי הַרְבֵּי כָּבֶר נִסַּע הֵלָאָה...

הַתַּחֲכֵּם רַבֵּי הַלֵּל, הַקְּדִים לְבוֹא לְעִיר לְפָנֵי אֲדַמוֹר"ר הַזְקֵן וְהַתַּחַבֵּא תַחַת הַסְּפָה בַּחֲדָר הַמֵּיַעַד לְרַבֵּי... הוּא הֵכִין קִשְׂיָה עֲצוּמָה שֶׁהִיָּתָה לוֹ בְּמַסְכַּת עֲרֻכִין וְחָשַׁב שֶׁאַחֲרֵי שִׁישְׁמַע אֶת הַמְּאַמֵּר שֶׁל הַרְבֵּי מִמְּקוֹם מְחֻבְּאוֹ, הוּא יֵצֵא וְיֵצִיג בְּפָנֵי הַרְבֵּי אֶת הַקִּשְׂיָא שְׁלוֹ.

אך בְּרַגְעַ בּוֹ נִכְנַס הַרְבֵּי לַחֲדָר, הוּא נִשְׂא אֶת קוּלוֹ בְּנִגּוֹן וְאָמַר: "אַבְרָךְ שִׁישׁ לוֹ קִשְׂיָא בְּ(מַסְכַּת) עֲרֻכִין, עָלָיו לְהַעֲרִיךְ אֶת עֲצָמוֹ תַחֲלָה..."

כְּשֶׁשָּׁמַע זֹאת רַבֵּי הַלֵּל, מִיַּד הַתַּעֲלָף, לְמִשְׁמַע רוּחַ קְדָשׁוֹ שֶׁל הַרְבֵּי. כְּשֶׁהַתְּעוּרָר, כָּבֶר נִסַּע הַרְבֵּי מִהָעִיר...

הִיָּתָה זֶה הַפְּעַם הִיָּחִידָה בָּהּ זָכָה לְהִיּוֹת יַחַד עִם אֲדַמוֹר"ר הַזְקֵן, אֲךָ לֹא לְרֵאוֹתוֹ.

לְהַעֲרִיךְ אֶת עֲצָמוֹ...

רַבֵּי הַלֵּל הָיָה בְּעַל מְדַרְגָּה רוּחַנִית גְּבוּהָה. פְּעַם אָמַר לוֹ רַבֵּי אִזְיִק מִהוּמִיל שֶׁהוּא צָדִיק, הִשִּׁיב לוֹ רַבֵּי הַלֵּל: אֲבָל אַתָּה חֲסִיד, וְחֲסִיד הוּא לְמַעֲלָה מִצָּדִיק... עַל שְׁנֵיהֶם אָמְרוּ שְׂרַבֵּי אִזְיִק הוּא בְּעַקֵּר 'מִשְׁכִּיל' בְּתוֹרַת הַחֲסִידוֹת, וְרַבֵּי הַלֵּל הוּא בְּעַקֵּר 'עוֹבֵד' הַשֵּׁם.

יְדוּעָה אִמְרָתוֹ שֶׁל רַבֵּי הַלֵּל שֶׁבַתְּחָלָה חָשַׁב אֶת עֲצָמוֹ בְּמַדְרַגַת "צָדִיק", וְאֵלּוֹ מִשְׁנֵהָיָה לְחֲסִיד חַב"ד וְהַחֵל לְלַמֵּד אֶת הַפָּרָק הָרֵאשׁוֹן בְּסִפְרֵי הַתַּנְיָא, אָמַר: "צָדִיק וְדַאי שְׂאִינְנִי – הַלְוֵאֵי שְׂאֵהֵיָה בֵינוֹנֵי". מֵאָז, נִהְיָה הַפְּתָגְם

”הלואי בינוני” שגור בפי החסידים.

מדת חסידות

לחסיד של הרבי מהר”ש שנהג בכל מיני חמרות הלכתיות אותן ראה אצל רבי הלל, אמר הרבי מהר”ש: ”כיצד אתה משוה את עצמך לרבי הלל, שבמשך 28 שנים החליש את חמרות הגוף שלו...”

רבי הלל עצמו הסביר כי הוא נהג בכל אותן חמרות בכדי להיות ראוי לקלט היטב את תורת החסידות... מכך למד הרבי הוראה (באגרות קדש) שכל חסיד צריך להתנהג בחיי היום-יום שלו באופן הראוי לחסיד.

הנשמה שומעת

בתקופת הרבי האמצעי והרבי הצמח-צדק הפך רבי הלל למשפיעם של חסידים רבים, ובין היתר היה מסתובב בעירות היהודיות וחוזר חסידות גם בפני אנשים פשוטים. פעם התלונן בפני הרבי הצמח-צדק שהוא חושש שהם אינם מבינים... השיב לו הרבי: ”הנשמה שומעת...”

רבי הלל, אחד מגדולי החסידים בכל הדורות, הותיר אחריו ספרי חסידות ידועים וחדר כעשרים נגונים מלאי רגש חסידי.

ונסים בספור הקביב הבא:

אורח חשב

רבי הלל אהב מאוד להכניס אורחים. כשהיה מגיע אורח לביתו, היה זה בשבילו כמו יום חג והוא לא היה אומר בברכת המזון ”על נהרות בבל” אלא ”שיר המעלות”.

פעם, כשהגיע התאריך ב' חשון, בו מתחילים לומר ”תחנון” בתפלה, אמר רבי הלל מפאריטש שהיום ה'תחנון' הוא ה'אורח' שלנו ולכבודו נאמר גם היום ”שיר המעלות”...

יו”ל במסגרת תוכנית החברותות
לילדי השלוחים שע”י